

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: S. I. s.r.o. v likvidaci**, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, 303 88 Plzeň 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1601-21**, ve znění opravného usnesení ze dne 29.7.2008 č.j. 1985-4/08-1601-21,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1601-21, ve znění opravného usnesení ze dne 29.7.2008 č.j. 1985-4/08-1601-21, a rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary ze dne 21.12.2007 č.j. 12398/07-086100-023 se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 6.800,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou soudu dne 29.9.2008 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1601-21, ve znění opravného usnesení ze dne 29.7.2008 č.j. 1985-4/08-1601-21, a rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary ze dne 21.12.2007 č.j. 12398/07-086100-023 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1601-21, ve znění opravného usnesení ze dne 29.7.2008 č.j. 1985-4/08-1601-21, Celní ředitelství Plzeň nevyhovělo odvolání

žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary ze dne 21.12.2007 č.j. 12398/07-086100-023, jímž bylo žalobkyni zadrženo zboží – obuv z plastu v počtu 18 720 párů dodané Celnímu úřadu Karlovy Vary dne 20.12.2007.

Podmínky, za kterých je celní úřad oprávněn zadržet zboží, o němž má důvodné podezření, že jsou jím porušena práva k duševnímu vlastnictví, byly v rozhodném období stanoveny zákonem č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném od 12.7.2007 do 31.12.2009 (dále též jen „*zákon č. 191/1999 Sb.*“).

Některé právní vztahy v oblasti celnictví, pokud nejsou upraveny bezprostředně závaznými předpisy Evropských společenství, byly v rozhodném období upraveny zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném od 1.9.2007 do 19.7.2009 (dále též jen „*celní zákon*“).

Ve smyslu § 320 odst. 1 písm. b) celního zákona nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, v rozhodném období platil pro řízení před celními orgány zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb. (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

Podmínky, za kterých celní orgány přijímají opatření, existuje-li podezření, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví v tam vymezených situacích, jsou stanoveny nařízením Rady (ES) č. 1383/2003, o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo (dále též jen „*nařízení č. 1383/2003*“).

Ochrana průmyslových vzorů byla v rozhodném období upravena zákonem č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném od 26.5.2006 (dále též jen „*zákon č. 207/2000 Sb.*“).

(Průmyslové) vzory Společenství jsou upraveny nařízením Rady (ES) č. 6/2002, o (průmyslových) vzorech Společenství (dále též jen „*nařízení č. 6/2002*“).

Ze správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím o zadržení zboží ze dne 21.12.2007 č.j. 12398/07-086100-023 Celní úřad Karlovy Vary zadržel s ohledem na § 9 a § 11 zákona č. 191/1999 Sb. a § 10 a § 11 a § 67 a § 68 spr. ř. a podle čl. 9 nařízení č. 1383/2003 žalobkyni zboží – obuv z plastu v počtu 18 720 párů dodané Celnímu úřadu Karlovy Vary dne 20.12.2007 (tranzitní doprovodný doklad TDD T1 MRN 07DE485112492695M9), o kterém lze mít důvodně za to, že je podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví ve smyslu čl. 2 nařízení č. 1383/2003, když tato práva jsou chráněna průmyslovými vzory Společenství č. 000061122-0001, č. 000543905-0001, č. 000651468-0007 a č. 000736228-0001.

Toto své rozhodnutí o zadržení zboží odůvodnil Celní úřad Karlovy Vary tím, že dne 20.12.2007 mu bylo v rámci ukončení tranzitního režimu Společenství (TDD T1 MRN 07DE485112492695M9) předloženo zboží – obuv z plastu v počtu 18 720 párů. V rámci provádění celního dohledu bylo celníky tohoto celního úřadu pojata důvodné podezření na

nedovolenou napodobeninu průmyslových vzorů Společenství č. 000061122-0001, č. 000543905-0001, č. 000651468-0007 a č. 000736228-0001. Vzhledem ke skutečnosti, že celnímu úřadu bylo zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva ve smyslu čl. 8 nařízení č. 1383/2003, posoudil celní úřad údaje o předmětném zboží. Po vyhodnocení těchto údajů pojal důvodné podezření na nedovolenou napodobeninu výše uvedených průmyslových vzorů a zboží dne 21.12.2007 zadržel.

Ze správních spisů bylo dále zjištěno, že proti rozhodnutí o zadržení zboží vydanému Celním úřadem Karlovy Vary dne 21.12.2007 pod č.j. 12398/07-086100-023 se žalobkyně odvolala (odvolání datované dne 16.1.2008 a došlé celnímu úřadu dne 18.1.2008 a doplnění odvolání datované dne 19.3.2008 a došlé celnímu úřadu dne 20.3.2008).

V těchto svých podáních žalobkyně zejména namítá, že podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 může celní úřad zadržet zboží jen tehdy, má-li za prokázané, že je zboží podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví. Jelikož se má v tomto případě jednat o nedovolené napodobeniny ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1383/2003, muselo by předmětné zboží představovat kopie průmyslových vzorů, aby naplnilo definici nedovolené napodobeniny dle citovaného ustanovení. Zadržená obuv však není kopií ani jednoho z průmyslových vzorů Společenství č. 000061122-0001, č. 000736228-0001, č. 000543905-0001 a č. 000651468-0007, na které celní úřad ve svém rozhodnutí o zadržení odkazuje. Je zřejmé, že celní úřad v dotčeném případě postupoval v rozporu s právními předpisy. Aby bylo možné konstatovat prokázané podezření, muselo by se jednat o kopie citovaných průmyslových vzorů. A o kopie v dotčeném případě na první pohled nejde. Samotný celní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani neuvádí, na základě jakých důkazních prostředků napadené rozhodnutí vydal. Ve shora uvedené souvislosti poukazuje odvolatelka na fakt, že ve spisu je založeno pouze vyjádření zástupce majitele práva z 20.12.2007, ve kterém i samotný majitel dotčených průmyslových vzorů konstatuje, že předmětná obuv vykazuje značný stupeň podobnosti s jeho průmyslovými vzory. Neuvádí tedy, že by šlo o kopie jeho průmyslových vzorů. Na základě čeho tedy dospěl celní úřad k závěru, že se jedná o nedovolené napodobeniny – kopie průmyslových vzorů a z čeho pojal důvodné podezření? Je zřejmé, že napadené rozhodnutí nemá žádný reálný skutkový ani právní podklad. Pokud jde o porovnání zadržené obuvi s dotčenými průmyslovými vzory, pak odvolatelka v podrobnostech poukazuje zejména na tyto markantní odlišnosti zadržené obuvi: ve vztahu k průmyslovému vzoru Společenství č. 000061122-0001 zejména perforace nártové části zadržené obuvi a dekorační povrchové úpravy; ve vztahu k průmyslovému vzoru Společenství č. 000651468-0007 zejména způsob uchycení obuvi k noze a dekorační povrchové úpravy; ve vztahu k průmyslovému vzoru Společenství č. 000543905-0001 opět zejména způsob uchycení obuvi k noze (*dva pásky*), tvar nártové části svršku a také dekorační povrchové úpravy; ve vztahu k průmyslovému vzoru Společenství č. 000736228-0001 zejména celkový tvar, dezén podrážky, napojení svršku na podrážku, způsob a tvar perforace nártu a boků, dekorační povrchové úpravy. Odvolatelka zdůrazňuje, že u průmyslových vzorů je nutné k hodnocení případného porušení práv přistupovat jinak než u ochranných známek. U ochranných známek stačí podobnost, ale u průmyslových vzorů se musí jednat o kopie.

Ze správních spisů soud dále zjistil, že rozhodnutím ze dne 23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1601-21 Celní ředitelství Plzeň rozhodlo v odvolacím řízení tak, že **rozhodnutí** Celního

úřadu Karlovy Vary ze dne 21. prosince 2007, č.j. 12398/08-086100-023, se podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění, ... **zamítá a rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary Č.j.: 12398/07-086100-023 ze dne 21.12.2007 se potvrzuje.**

Ač je výroková část uvedeného rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň, jak vidno, zatížena hned několika nesprávnostmi najednou, žalobkyně je ponechala stranou a ani soud se na nich nemínil točit a ve shodě s žalobkyní vnímá věc tak, že žalovaný vydal dne 23.7.2008 pod č.j. 1985-03/08-1601-21 správní rozhodnutí, jímž v odvolacím řízení zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary ze dne 21.12.2007 č.j. 12398/07-086100-023 (viz žaloba, s. 2, bod I, odst. 1).

Toto své rozhodnutí o odvolání odůvodnilo Celní ředitelství Plzeň zejména tím, že průmyslovým vzorem ve smyslu zákona č. 207/2000 Sb. je vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení. Obdobně jsou vymezeny i průmyslové vzory Společenství. Posouzení, zda v daném okamžiku je předložené zboží podezřelé z toho, že je nedovolenou napodobeninou ve smyslu čl. 2 [odst. 1] písm. b) nařízení č. 1383/2003 je dáno do pravomoci celního úřadu ve smyslu čl. 9 dotčeného nařízení. K vydání rozhodnutí o zadržení zboží postačuje celnímu úřadu **podezření** z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do uvedeného rozhodnutí o opatření (v tomto případě opatření PVS-2007-16-0171 s platností do 8.11.2008). Celní úřad po prohlédnutí předmětných průmyslových vzorů z příslušných rešerší dospěl k podezření, že předložené výrobky dle linií, obrysů a tvaru vykazují znaky, pro něž je dané zboží podezřelé z nedovolených napodobenin. Ve smyslu čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 považoval celní úřad dále za nutné pro potvrzení svého podezření využití institutu porady se žadatelem o opatření a zaslal mu příslušné fotografie. Z písemného stanoviska žadatele o opatření (držitele práva) vyplynulo, že tento podezření celního úřadu potvrzuje. Na podkladě těchto podezření celní úřad zboží zadržel. Smyslem zadržení ve smyslu nařízení č. 1383/2003 je „předběžné opatření“ k tomu, aby držitel práva mohl svá práva k duševnímu vlastnictví účinně prosadit. Toto držitel práva učinil a podal žalobu na určení (čímž mimo jiné rovněž potvrdil oprávněnost podezření celního úřadu). V rámci řízení o určení před soudem bude určeno, zda výrobky jsou či nejsou nedovolenými napodobeninami. Pro účely tohoto řízení poskytl celní úřad odvolateli na jeho žádost příslušnou fotodokumentaci i vzorky zadrženého zboží. Rozhodnutí o zadržení je pouze zatímní povahy, přičemž jeho smyslem je zadržet zboží do doby, než o něm příslušný soud rozhodne, zda porušuje či neporušuje některá práva k duševnímu vlastnictví a pomoci tak majiteli práva ochránit jeho subjektivní právo v mezích objektivního práva. Jedná se tedy o dočasný prozatímní prostředek k zajištění účelu již probíhajícího řízení (soudní).

Opravným usnesením ze dne 29.7.2008 č.j. 1985-4/08-1601-21 Celní ředitelství Plzeň provedlo opravu písemného vyhotovení odůvodnění rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1621-21 tak, že jeho část „S. s.r.o.“ po opravě zní: „S. I. s.r.o.“.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Žaloba je důvodná.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. celní úřad při provádění celního dohledu ⁶⁾ zadrží zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví osobě, u které bylo zboží zjištěno, podle předpisu Evropských společenství ⁷⁾, a to bez ohledu na práva třetích osob [poznámka ⁷⁾ přitom odkazuje na čl. 4 a 9 nařízení Rady (ES) č. 1383/2003].

Podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 pokud má celní úřad, kterému bylo – v případě nutnosti po poradě s žadatelem – zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle článku 8, za prokázané, že zboží nacházející se v jedné ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do uvedeného rozhodnutí, pozastaví propuštění zboží nebo je zadrží.

– 1 –

Jednou z podmínek zadržení zboží je rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003.

K tomu se v žalobě namítá, že podkladem rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary o zadržení zboží nebylo žádné rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003. Žalobkyně nahlédla dne 22.1.2008, tedy až po vydání prvoinstančního rozhodnutí, do správního spisu vedeného k dotčené věci a žádné rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003 ve spisu založeno nebylo, nebylo zaznamenáno ve spisovém přehledu a ve spisovém přehledu nebyl ani odkaz na nějaké takové rozhodnutí vedené např. v elektronické podobě v nějakém interním systému celní správy. Jediná zmínka o jakémsi rozhodnutí o schválení žádosti majitele práva ve smyslu čl. 8 nařízení č. 1383/2003 je v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí o zadržení zboží, ovšem bez jakékoliv bližší specifikace, která by umožnila takové rozhodnutí identifikovat, natož pak se s jeho obsahem seznámit a mít možnost se řádně bránit.

Žalovaný správní orgán se k této otázce vyjádřil dne 16.12.2008 pod č.j. 12118-2/08-1601-21 tak, že celní úřad měl k dispozici rozhodnutí o přijetí opatření celními orgány – jednalo se o rozhodnutí, kterým byla schválena žádost o přijetí opatření celních orgánů k zabránění porušování práv k ochranné známce Společenství „CROCS“, rozhodnutí č. OZS - 2007 - 101 - 0170, a průmyslovému vzoru Společenství, rozhodnutí č. PVS-2007-16-0171. Tato rozhodnutí se nacházejí v neveřejné části spisu.

K této záležitosti soud shrnuje, že v rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary o zadržení zboží ze dne 21.12.2007 č.j. 12398/07-086100-023 se uvádí, že celnímu úřadu bylo zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva ve smyslu čl. 8 nařízení č. 1383/2003, v rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň o odvolání ze dne 23.7.2008 č.j. 1985-03/08-1601-21 se zmiňuje opatření PVS-2007-16-0171 s platností do 8.11.2008 a až ve vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě se uvádí, že celní úřad měl k dispozici rozhodnutí, kterým byla schválena žádost o přijetí opatření celních orgánů k zabránění porušování práv k ochranné známce Společenství „CROCS“, rozhodnutí č. OZS-2007-101-0170, a průmyslovému vzoru Společenství, rozhodnutí č. PVS-2007-16-0171.

Podle § 68 odst. 3 spr. ř. se v odůvodnění [rozhodnutí správního orgánu] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z citovaného ustanovení tu mj. plyne, že v rozhodnutí o zadržení zboží musí být rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003 jako jeden z nezbytných podkladů pro vydání rozhodnutí adekvátně označeno. Dikce „rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva ve smyslu čl. 8 nařízení č. 1383/2003“ ani „opatření PVS-2007-16-0171 s platností do 8.11.2008“ však požadavku náležitého označení rozhodnutí rozhodně vyhovovat nemůže.

Účastník řízení musí mít podle názoru soudu dostatečné informace k eventuálnímu vznesení námítky, že zadržené zboží neporušuje právo duševního vlastnictví zahrnuté do toho kterého rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva o přijetí opatření celních orgánů podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003.

Až ve svém vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán konstatuje, že inkriminovaná rozhodnutí se nacházejí v neveřejné části spisu.

V neveřejné části spisu se ovšem nachází toliko *Informace o rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové o přijetí opatření celních orgánů k zabránění porušování práv k průmyslovým vzorům Společenství – rozhodnutí PVS-2007-16-0171 s platností do 2008-11-08.*

Za této situace zůstávají však celní orgány dlužny vysvětlení, proč byl jeden z nezbytných podkladů pro vydání rozhodnutí zařazen do neveřejné části celního spisu a dále proč se spokojily s pouhou informací o rozhodnutí a netrvaly na rozhodnutí samotném [srov. „celní úřad, kterému bylo zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle článku 8“].

V této souvislosti se senát zdejšího soudu, který tuto věc rozhoduje, dovolává také tohoto právního názoru senátu, který rozhodoval obdobnou věc vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 30Ca 140/2008: „Z citovaného ustanovení [= čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003] jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení má pro řízení o zadržení zboží naprosto zásadní význam. Nejen že není možné rozhodnout o zadržení zboží, aniž by zde bylo rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva, nýbrž je možné zadržet toliko zboží, které je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva. Rozhodnutím o schválení žádosti držitele práva je tak limitována nejen samotná možnost vydání rozhodnutí o zadržení zboží, ale také rozsah rozhodnutí o zadržení zboží. Rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva představuje proto zásadní podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Bez seznámení žalobce s tímto podkladem si vůbec nelze představit možnost řádné obrany jeho práv proti napadenému rozhodnutí, když zmíněné rozhodnutí předurčuje a zároveň limituje úspěšnost námitek účastníka řízení proti rozhodnutí o zajištění zboží. Soud tudíž nemohl jednoznačně vyslovit, že

porušení § 36 odst. 3 správního řádu nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány porušily ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž toto procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když nebylo možné jednoznačně vyslovit, že vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí mít nemohlo.“ (citováno z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30.10.2009 č.j. 30Ca 140/2008-38).

Vzhledem k uvedenému shledává soud tento žalobní bod důvodným: celní úřad pochybil tím, že ve svém rozhodnutí v rozporu se zákonem řádně neoznačil rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003 (čímž zkrátil účastníka řízení na jeho právu bránit se proti prvoinstančnímu rozhodnutí), a celní ředitelství pak pochybilo tím, že tuto vadu, kterou své rozhodnutí zatížil správní orgán prvního stupně, v odvolacím řízení nenapravilo.

– 2 –

Další z podmínek zadržení zboží je, že celní úřad má za prokázané, že zboží (nacházející se v jedné ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1383/2003) je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle čl. 8 nařízení č. 1383/2003.

K tomu se v žalobě namítá, že celní úřad ani žalovaný nemohl mít v dotčeném případě za prokázané podezření z porušení práv duševního vlastnictví plynoucích z průmyslových vzorů Společenství č. 000061122-0001, 000543905-0001, 000651468-0007 a 000736228-0001, neboť zadržené zboží evidentně není kopií těchto průmyslových vzorů. Podle čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1383/2003 se pro účely citovaného nařízení zbožím porušujícím práva duševního vlastnictví rozumí zboží, které představuje nebo obsahuje kopie pořízené bez souhlasu držitele práva k průmyslovému vzoru, pokud výroba těchto kopíí porušuje příslušné právo podle nařízení č. 6/2002 nebo podle právních předpisů členského státu, ve kterém je podána žádost o přijetí opatření celních orgánů. Jestliže celní orgány realizují zadržení zboží na základě oprávnění a za podmínek stanovených nařízením č. 1383/2003, jsou přitom vázány definicí zboží porušujícího právo duševního vlastnictví, jak je shora reprodukována. Nemohou přihlížet k tomu, jak je zboží porušující práva duševního vlastnictví definováno v jiných právních předpisech. Nelze tedy považovat za správný odkaz žalovaného na definici průmyslového vzoru, uvedenou v zákoně č. 207/2000 Sb., nehledě na to, že i podle zákona č. 207/2000 Sb. je pro posouzení porušení práv z průmyslových vzorů právně významné ustanovení § 10, v němž je stanoveno, co spadá do rozsahu ochrany vyplývající ze zápisu průmyslového vzoru. Vycházel-li žalovaný při svém podezření z porušení práv duševního vlastnictví z něčeho jiného, než z definice zboží porušujícího práva duševního vlastnictví zakotvené v čl. 2 nařízení č. 1383/2003, je jeho podezření liché a rozhodnutí na základě toho vydané je nezákonné. Žalovaný se zjevně staví do role soudů a aplikuje postup soudů při posuzování porušení práv duševního vlastnictví, ač mu nařízení č. 1383/2003 tuto roli nepřiznává. Soudy v řízení o určení hodnotí eventuální porušení práv duševního vlastnictví podle jiných kritérií než celní orgány při zadržení zboží, což je dáno ustanovením čl. 10 nařízení č. 1383/2003. Přestože žalobkyně uplatnila předchozí žalobní bod již v podaném odvolání, žalovaný se s dotčeným odvolacím důvodem řádně, respektive vůbec nevypořádal. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný pouze popisuje, podle čeho srovnával zadržené zboží s dotčenými čtyřmi průmyslovými vzory, Celní úřad nicméně skutkové závěry

srovnání neuvádí. V této souvislosti žalobkyně podotýká, že žalovaný jde v hodnocení postupu celního úřadu nad rámec obsahu prvoinstančního rozhodnutí a spisových podkladů a není vůbec zřejmé, jak zjistil, že celní úřad postupoval právě tak, jak žalovaný popisuje. Daleko důležitější je ale to, že se odvolací námitkou, podle níž není zadržené zboží kopií dotčených čtyř průmyslových vzorů, a namítanou růzností zadržného zboží oproti dotčeným průmyslovým vzorům, která byla žalobkyní v detailech popsána v odvolání, nezabýval samotný žalovaný, sám věc neposoudil a nezhodnotil. A nutno podotknout, že již jen z důvodu různosti jednotlivých průmyslových vzorů, plynoucí z jejich zákonné definice (*novost a individuální charakter*), není možné, aby zadržaná obuv, která má jednotný tvar, porušovala práva plynoucí hned ze čtyř průmyslových vzorů Společenství najednou, jedná-li se navíc o samé průmyslové vzory chránící design letní plážové obuvi. Zadržaná obuv není kopií ani jednoho z dotčených čtyř průmyslových vzorů a nespadá dokonce ani do rozsahu ochrany dotčených čtyř průmyslových vzorů.

Žalovaný správní orgán se k této otázce vyjádřil dne 16.12.2008 pod č.j. 12118-2/08-1601-21 tak, že součástí správního spisu je i jeho neveřejná část, v níž se můžeme dočíst v informaci o rozhodnutí ČR Hradec Králové č.j. 16681/07-0601-40. Hovoří se zde krom jiného o tom, že originály obuvi Crocs jsou přepravovány do zemí EU pouze přes pohraniční Celní úřad Rotterdam. Veškerá ostatní obuv značená Crocs, která je přepravována ze zemí EU na jakékoliv jiné území, může být padělkem. Dalším důkazem je skutečnost vedená ve spise, kde je přiloženo tranzitní celní prohlášení Společenství T1 07DE485112492695M9 v odstavci D, z něhož je patrné, že předmětné zboží na území Společenství vstoupilo 19.12.2007 přes pohraniční celní úřad Hamburg-Hafen a nikoliv přes Celní úřad Rotterdam. *Následuje výše citovaný text z odůvodnění rozhodnutí o odvolání.* Žalovaný správní orgán je dále toho názoru, že z předložených důkazních materiálů, které jsou součástí spisu sp. zn. 12398/08-086100-023 ve své veřejné i neveřejné části, je zřejmé, že zboží, jehož zadržení je předmětem této žaloby, bylo zadrženo oprávněně a v souladu se zákonem. Pokud by vystala otázka, proč byla součástí výše uvedeného spisu i tzv. neveřejná část, vysvětluje žalovaný takto: V tomto případě zde byl aplikován § 17 odst. 3 spr. ř., v němž z důvodu ochrany utajovaných skutečností a z důvodu jiných skutečností, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, se v stanovených případech část písemností nebo záznamů uchovává odděleně mimo spis. V tomto případě mohla být důvodná obava k tomu, že by zkopírované důkazní materiály celního úřadu mohly výrazně poškodit práva soukromé osoby.

K této záležitosti soud poukazuje na to, že k zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 celnímu úřadu nepostačuje podezření z porušování práva duševního vlastnictví, nýbrž je nutné, aby celní úřad měl za prokázané, že zboží je z porušování práva duševního vlastnictví podezřelé.

Podle § 68 odst. 3 spr. ř. se v odůvodnění [rozhodnutí správního orgánu] uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z citovaného ustanovení zde mj. plyne, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musí být uvedena (přezkoumatelná) úvaha odůvodňující to, že celní úřad má za prokázané, že zboží, které bylo zadrženo, je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví.

To se v daném případě nestalo.

Z citovaného ustanovení, jakož i z § 89 odst. 2 spr. ř. plyne, že v odůvodnění rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věty první spr. ř. musí být uvedeno, jak se odvolací správní orgán vypořádal s námitkami odvolatele uvedenými v odvolání.

Ve vztahu k odvolatelkou namítaným odlišnostem zadržené obuvi oproti dotčeným průmyslovým vzorům se ani to v daném případě nestalo.

Až ve svém vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán argumentuje tím, že v informaci o rozhodnutí ČR Hradec Králové č.j. 16681/07-0601-40 se hovoří krom jiného o tom, že originály obuvi Crocs jsou přepravovány do zemí EU pouze přes pohraniční Celní úřad Rotterdam.

Tato informace spolu se skutečností, že zadržené zboží vstoupilo na území Společenství nikoliv přes Celní úřad Rotterdam, nýbrž přes Celní úřad Hamburg-Hafen, bezpochyby představují pro celní orgány určité indicie. Samo o sobě by to však pro zákonné odůvodnění rozhodnutí o zadržení zboží nestačilo ani v případě, že by to bylo uvedeno již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či v rozhodnutí odvolacího správního orgánu o odvolání. Ostatně i ve zmíněné informaci se uvádí: *Veškerá ostatní obuv značená Crocs, která je přepravována ze zemí EU na jakékoliv jiné území, může být padělkem.*

Rovněž tento žalobní bod shledává soud vzhledem k uvedenému důvodným. Celní úřad pochybil tím, že ve svém rozhodnutí v rozporu se zákonem dostatečně neodůvodnil, proč má za prokázané, že zadržené zboží je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví, celní ředitelství pochybilo zejména tím, že se nevypořádalo s relevantní námitkou uvedenou v odvolání. Jde přitom o takové vady řízení, které mohly mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů soud pro vady řízení zrušil napadené rozhodnutí [§ 78 odst. 1 věta první s.ř.s.] i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [§ 78 odst. 3 s.ř.s.], a současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému [§ 78 odst. 4 s.ř.s.].

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně ani žalovaný správní orgán nevyjádřily do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, má se tedy za to, že souhlas je udělen ze strany každého z nich (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

K rozhodnutí soudu o věci samé nebylo třeba si od Městského soudu v Praze vyžadovat žalobkyní navržený znalecký posudek znaleckého ústavu PATENTSERVIS Praha a. s., č. 0308.

Usnesením ze dne 22.6.2009 č.j. 80 Cm 146/2009-3, které nabylo právní moci dne 2.6.2010, Městský soud v Praze zrušil žalobkyni s likvidací a likvidátorem jmenoval Ing. J. B.

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **6.800,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006. Za úkon právní služby oceněný plnou výší se považuje převzetí a příprava zastoupení a žaloba.

Dne 29.9.2008 si žalobkyně zástupcem pro toto řízení zvolila advokátku JUDr. Lenku Faltýnovou, dne 13.11.2008 však soudu došlo oznámení uvedené advokátky o ukončení zastupování žalobkyně.

Ke splnění povinnosti nahradit žalobkyni náklady řízení byla žalovanému určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. listopadu 2010

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.
předseda senátu